



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 5020/2019**  
**26.12.2019. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, др Илије Зиндовића, Јасминке Станојевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Пантић, адвокат из ..., против тужене „ББ Банк ...“ АД из ..., чији је пуномоћник Тијана Воротовић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2618/18 од 27.06.2019. године, у седници одржаној 26.12.2019. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2618/18 од 27.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2618/18 од 27.06.2019. године.

**Образложење**

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2366/18 од 05.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да суд утврди да је ништава и без правног дејства одредба члана 9 тачка 9.1-1 Уговора о готовинском кредиту број .. од 23.02.2015. године (којом је утврђена обавеза да тужилац исплати фиксну једнократну накнаду за обраду кредитног захтева од 2% од износа одобреног кредита) и у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу плати 16.000,00 динара са каматом од 23.02.2015. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка плати 27.000,00 динара. Ставом трећим изреке, констатовано је да је тужба повучена у делу у којем је тужилац тражио да суд утврди да је ништава и без правног дејства одредба члана 9 тачка 9.1-2 Уговора о готовинском кредиту странака број .. од 23.02.2015. године (којом је утврђена обавеза да тужилац плати фиксну једнократну накнаду за праћење кредита на неплаћени износ главнице од 0,5% од износа одобреног кредита) и у делу у којем је тужилац тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу плати 14.431,45 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 2618/18 од 27.06.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 2366/18 од 05.10.2018. године у ставу првом изреке, тако што је утврђено да је ништава и без правног дејства одредба члана 9 тачка 9.1-1 Уговора о готовинском кредиту број .. од 23.02.2015. године (којом је утврђена обавеза да тужилац плати фиксну једнократну накнаду за обраду кредитног захтева од 2% од износа одобреног кредита) и обавезана тужена да тужиоцу плати 16.000,00 динара са законском затезном каматом од 23.02.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 2366/18 од 05.10.2018. године у ставу другом изреке, па је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 48.677,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила посебну ревизију на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у овој правној ствари тужбени захтев тужиоца је усвојен и утврђено да је ништава одредба члана 9. тачка 9.1-1 Уговора о готовинском кредиту од 23.02.2015. године којом је утврђена обавеза да тужилац плати фиксну једнократну накнаду за обраду кредитног захтева од 2% од износа одобреног кредита и која је наплаћена тужиоцу. Тужена није доказала на шта се односе трошкови накнаде за обраду кредитног захтева од 2% од износа одобреног кредита који су тужиоцу наплаћени, као и који су то стварни трошкови тужене за обраду кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиоца, као клијента наплаћени, то одлуке у којима је другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Стога Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о

ревизији тужене као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 20.02.2018. године, са захтевом за утврђење делимичне ништавости уговора о кредиту и исплате. Вредност предмета спора је 16.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

То значи да ова посебна одредба Закона о парничном поступку у споровима мале вредности, искључује примену опште одредбе из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија  
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић